סגור בשעה שנפתח כל החנויות נסגרות

יזהב פרוים שדומה לדם הפרים רב אשי אמר ∘

חמשה הן וכל חד וחד אית ביה זהב וזהב

מוב תניא נמי הכי בכל יום היה זהבה

ירוק והיום אדום והיינו זהב פרוים שדומה

לדם הפרים: בכל יום מקריב פרס שחרית

וכו' בכל יום היתה דקה והיום דקה מן

הדקה: תנו רבנן ידקה מה ת"ל והלא כבר

נאמר יושחקת ממנה הדק אלא להביא דקה

מן הדקה: בכל יום כהנים עולין במזרחו

של כבש: דאמר מר 🌣 מכל פֿינות שאתה

פונה לא יהו אלא דרך ימין למזרח: והיוםי

עולין) באמצע (ויורדין) באמצע: מאי

מעמא במשום כבודו דכהן גדול: בכל יום

כהן [גדול] מקדש ידיו ורגליו מן הכיור

וכוי: מאי מעמא ימשום כבודו של כהן

גדול: בכל יום היו שם ארבע מערכות:

תנו רבנן סבכל יום היו שתים מערכות

והיום שלש אחת מערכה גדולה ואחת

מה.

מסורת הש"ם לטיל מוי יוי זבחים

א ומיי׳ מי״ד מהלכום מפלה קכח סעיף יו]: לח ב ג מיי׳ פ״ב עבודת יוה"כ הל' ה: למ ד מיי׳ פ"ב מהלכות תמידין הלכה ד ופ"ב

ה מיי' פ תמידין הלכה ה: ייי' שם: מא ו מיי׳ שם: מג ח שם הלכה ה:

מוסף רש"י

כל החנויות. שמוכרים (מוחוח רמ) כזכב מוקדה. לשון מדורת עלים (לעיל לג.). מוקד מערכה שניה של קטורת. ולימדך שתהא על מזבח החילון ומשם יכניסו גחלים על להצתת א הפנימי (שם). קיסמים דקים אם הולרך ק מת על המזבח באחת להלית על המזבח באחת מן המערכות, כגון שקרבה מערכה לכלות שנשרפה כל **המדורה** ולנויל רד:). **ובכלי** כהונה ארבעה אם כהן הדיוט הוא, ואם כהן גדול הוא שמונה, שהרי נאמר כאן הכהנים וכל מקום שנאמר בני אהרו הכהנים בכהונם משמע.

רריוו חוואל

רב אשי אמר חמשה הז ובכל אחד יש בו זהב וזהב טוב. בכל יום היה מקריר פרס כו'. פרס הוא מקטיר במזבח הקטרת מנה, חציו בשחרית וחציו ביז פרק א' ת"ר קטרת היתה נעשית שס"ח מנה. שס"ה בכל יום, שלשת מנין שמהן . רהז גדול מרוים מלא חפוים לאומנין בשכרן. ת"ר קטרת היו מחזיריז אותה למכתשת פעמים בשנה, בימות החמה בוזרה כדי שלא תתעפש. בימות הגשמים צוברה כדי שם ד' מערכות והיום ה' דברי ר׳ מאיר כו׳. תנו רבנן בכל והיום ה׳. מערכה גדולה ומערכה של קטרת ומערכה של קיום האש ומערכה לאברים ופדרין שלא נתעכלו מבערב ומערכה שמוסיפיז בוביום. כולי עלמא ר' יהודה בו ביום. כולי עלמא ר' יהודה ור' יוסי ור' מאיר כולהו שויז רשחי מערכום. שואמר כל הלילה זו מערכה גדולה. ואש המזבח תוקד בו, זו מערכה שנייה של קטרת. ור׳ יוסי ור׳ מאיר דאית ליה מערכה שלישים להיום האש. המזכח תוקד בו, ור' יהודה דלית ליה מערכה בפני עצמה קרא להצתת האליתה והיא . הלהבת עצי המערכה שלא

שנאמר והאש על המזבח

(דף כט.) תנן ביררו משם עלי תאנה וכו' ומוקי לההיא מתניתין כר' יוסי בפרק קדשי קדשים במסכת זבחים (דף נח.) והיכי מתוקמא כרבי יוסי והא קתני סיפא והליתו שתי מערכות ירדו ובאו ללשכת הגזית ולרבי יוסי הא קאמר בכל יום היו שם שלש ודוחק שדומה לפז •זהב שחום שנמוה כחום •זהב

הוא לומר סבר ליה כוותיה בחדא

ופליג עליה בחדא וי"ל דאכתי הואי

חדה לקיום החש ולה קה חשיב הלה

הנך תרתי דדמיין להדדי ומליתין אותן ביחד ומחד קרא מפיק להו והקשה רבי אלחנן במזבח הנחשת שלא היה מקום מערכה אלא אמה כדאמר בפרק קדשי קדשים (דף סב:) ואמרינן נמי התם גיזרין שעשה משה ארכן ורחבן אמה א"כ כל הני מערכות היכא הוו קיימי ולריך לומר באמה של הילוך רגלי הכהנים והיו מסבנין המערכה גדולה עד הני מערכות: **וכי** תעלה על דעתך שזר קרב אצל המובח. הקשה רש"י לדידיה נמי תקשי דמוקי קרא להלתת אליתא הכהן למה לי וכי תעלה על דעתך שזר קרב כו' ותירן דחילטריך משום דדרשינן לעיל בסוף פרק קמא (דף כא:) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח אע"פ שהאש יורדת מן השמים מלוה להביא מן ההדיוט וסד"ה שיהה כשר בזר והפשר דקהי אארעא ווריק אש של הדיוט למעלה וקשיא לן א"כ מנא ליה דאתא קרא להלתת אליתא דילמא כוליה קרא לנתינת אש דהדיוט וי"ל דא"כ לכתוב קרא ונתנו בני אהרן הכהן אש וערכו עלים על האש ואנא ידענא דנתינת האש על המזבח הוה מדכתיב וערכו עלים על האש דמערכה בראש המזבח היא על המזבח למה לי אלא למידרש אש על המזבח להלתת אליתא שמבעירין אותה על המזבח ותימה לי והא ר"ש לית ליה סברא דאפשר דקאי אארעא ועביד במפוחא א"כ לא הוה לריך הכהן לנתינת אש דהדיוט דליכא למימר כמו שפרש"י דאפשר דקאי אארעא ווריק דהא ר״ש לית ליה האי סברא וי״ל דבאש דהדיוט שפיר אית ליה דאפשר דקאי אארעא וזריק לה כיון דשל הדיוט היא אבל הנתת אליתא שהבערתה על המזבח לאו אורח ארעא למיעבד במפוחא ברחוק וקשה לי לר' יהודה והאש על המובח חוקד בו להנתח אליתא שהבערתה על המובח למה לי תיפוק ליה מונתנו בני אהרן אש על המזבח דהא רבי יהודה גמר מהתם הנתת אליתא שתהא בכהן כשר וכלי שרת וי"ל אי לא כתב והאש על המזבח תוקד בו לא הוה דרשינן מונתנו אלא נתינת האש דהדיוט על המובח ושתהא בכהן כשר וכלי שרת אבל הנחת אליתא לא דרשינן אבל

תוקד בו לא תכבה. פי קאי אארעא ועביד במפוחא. כגון שעומד אדם בקרקע העזרה ומנפח במפוח ארוך של נחושת וכיוצא בו במערכה שעל גבי המזבח ומשלהבה. ור' מאיר דאית ליה מערכה רביעית לאברים ופדרים שלא נתאכלו מבערב, דריש ו'

דואש מדהוה ליה למכתב אש וכתיב ו'. ורבנן ו' לא דרשי אלא אברין ופדרין שלא נתאכלו מבערב

שמודרן

שדומה לפו. מנהיב כמרגלית: שנטווה כחוט. מפני שהוא רך: רבל יוםי אומר בכל יום ג' והיום ד'. תימה בפרק שני דתמיד כל החנויות נסגרות. שאין מכר לזהב אחר מפני זה: חניא נמי הכי. דעל שם שדומה לדם הפרים נקרא זהב פרוים בדברי הימים (ב ג): והלא כבר נאמר. בשל כל ימות השנה ושחקת ממנה הדק:

אלא דרך ימין. שהוא למזרח שהרי הכבש בדרום לכך עולה במזרחו של ליפנות לימין: משום כבודו (ה). להרחות חשיבותו שהוא כבן בית ומקיף ללורך ושלא ללורך: שמוסיפין לבו ביום. ליטול ממנה גחלים להטורת של לפני ולפנים אבל קטורת של מזבח הפנימי הרי הוא כקטורת של כל השנה: של קיום החש. שחם חין חש של מערכה גדולה מתגבר מוסיפין עליו מזה: שלה נתעכלו. שלה ניתנו על מערכה או ניתנו ולא הספיקו להתעכל: להלפת החליתה. להלית בהן חור מערכה גדולה: אליתא. קיסמים אלימא מנה ליה. שתהה ברחשו של מובח ולא יצית על הרצפה ויעלם כשהן דולקין על המזבח: ובכלי שרת. בלבוש בגדי כהונה: וכי מעלה על דעתך. מחחר שחתה למד מן החש על המזבח תוקד בו שיהא בראשו של מזבח כלום הוצרכנו למקרא זה להטעינה כהן וכי תעלה על לב שזר קרב לגבי מזבח והלא נאמר

מערכה שניה של קטורת ואחת שמוסיפין בו ביום דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר (במדבר יח) אך אל כלי הקדש ואל המובח לא יקרבו: אלא לימד יבכל יום שלש והיום ארבע אחת של מערכה על הלתם החליתה שלה תהה חלה גדולה ואחת מערכה שניה של קטורת ואחת על רחש המובח. ואידך קרא לקיום של קיום האש ואחת שמוסיפין בו ביום רבי האש אתא כרבי יוסי וכהונה דכתיב י(מאיר) אומר בכל יום ארבע והיום חמש בהאי קרא לגופיה אינטריך לה אחת של מערכה גדולה ואחת של מערכה שנתינת אש לריכה כהן ולא יטלנה שניה של קמורת הואחת של קיום האש זר ויזרקנה למזבח: ורבי יהודה. ואחת לאיברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב אמר לך: אי מהתם. מהאש על המזבח כו׳ אע״ג דשמעינן מינה שהלתה ואחת שמוסיפין בו ביום דכולי עלמא מיהת תרתי אית להו מגלן יאמר קרא יהיא יהעולה על מוקדה על המזבח כל הלילה בראש המזבח לא שמעינן דפסולה בזר הוה אמינא קאי זר אארעא ועביד במפוחה: מנה ליה. דבעי מערכה: זו מערכה גדולה ואש המזבח תוקד בו נפקה ליה מוחש. וח"ו דריש: זו מערכה שניה של קטורת ורבי יוסי קיום つだわ האש מנא ליה נפקא ליה מוהאש על המזבח תוקד בו ור' יהודה ההוא להצתת אליתא הוא דאתא דתניא היה רבי יהודה אומר ימנייז להצתת אליתא שלא תהא אלא בראשו של מזבח תלמוד לומר יוהאש על המזבח תוקד בו אמר רבי יוםי מניין שעושה מערכה לקיום האש תלמוד לומר והאש על המזבח תוקד בו ורבי יוםי הצתת אליתא מגא ליה נפקא ליה מהיכא דנפקא ליה לרבי שמעון דתניא זונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח ®לימד על הצתת אליתא שלא תהא אלא בכהן כשר ובכלי שרת דברי ר' יהודה אמר לו רבי שמעון וכי תעלה על דעתך ישור קרב לגבי מזבח אלא לימד על הצתת אליתא שלא תהא אלא בראשו של מזבח ורבי יהודה אי מהתם הוה אמינא קאי אארעא ועביד במפוחא קמ"ל ורבי מאיר איברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב מנא ליה נפקא ליה מואש ורבנן יוא"ן לא דרשי שלא נתעכלו מבערב מנא ליה נפקא ליה מואש ורבנן יוא"ן לא דרשי

כבש שסמוך דקים: ורבי יוסי הלתת

סב: [לקמן נח: סוטה טו:],טיין לעיל במתניתין דף ניין לעיל בתתנימין יוך מג: מה שנכתב על הגליון,
נ'יל עולהן, ד) [ל"ל עולהן, ד) [ל"ל עולהן,
ויולדן, ד) [תוספ" פ"ד ה"יו.
נבתוס" ליתלן, ו) [לעיל לג.], ה) [לעיל כד:], ע) [ובחים סה. מנחות כ.], י) ויבמות סח: סט. עב. סוטה כח. סנהדרין כא. נא: מנחות נא: פו:],

תורה אור השלם

 וְלָקַח מְלֹא הַמַּחְתָּה
גַּחֲלֵי אֵשׁ מַעַל הַמִּוְבַּחַ מלפני יי ומלא חפניו קטרת דַקָּה וְהַבִּיא מִבֵּית ויקרא טז יב לפרכת: ַנְּבֶּ בֶּעָהְ הָשֶׁרָה הְדֵקּ 12. וְשְׁחַקְתָּ מִמֶּנְה הְדַקּ וְנְתַתָּה מִמֶּנְה לִפְנֵי הָעֻרָת בְּאהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר אוְעֵד לְרְ שָׁמְּה לְּדָשׁ קְּדְשִׁים תִּהְיָה לְּכֶם: שמות ל לו 3. צֵו אֶת אַהַרֹן וְאֶת בְּנָיו כ. בַּ אַמר זֹאת תּוֹרַת הָעלְה הִוא הָעלָה עַל מוֹקְרָה עַל הַמִּוְבֵּחַ כָּל הַלַּיִלָּה עַד הַבּקֶר וְאֵשׁ הַמִּוְבֵּחַ תּוּקֵד בּו: 1. וְהָאֵשׁ עַל הַמּוְבָּח תּוּקָּד בּוֹ לֹא תִּבְּבָּח וּבְעֵר עָלֶיהָ הַבֹּחַן עַצִים בָּבַּקֶר בָּבַקֶּר וְעַרָךְ עַלְיהָ הָעלָה וְהַקָּטִיר

עֶלֶיהָ חֶלְבֵי הַשְּׁלְמִים: ויקרא ו ה 5. ונַתַנוּ בָּנִי אַהַרֹן הַכּּהַן אַשׁ עַל הָמִּוְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֵצִים עַל הָאֵשׁ: ויקרא א ז עַצִים עַל הָאֵשׁ:

גליון הש"ם

גב' זהב שחום. מ"ח י טו: עם זהב שהום. מ"ל י כל: שם זהב סגור. מ"ל י כל: שם זהב פרוים. דה"ב ג ו:

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה משום כנודו של כהן גדול להראות . חשיבותו:

תום' ישנים

[העיד] ר' עקיבא על קטרת ולבונה וגחלים שנגע טבול יום דנפונה הגופים שנגע עפור יום במקלמן שפסל את כולן. וי"ל שאין כלי שרת מקדשין שלא מדעת, כן תירץ רבינו יעקב. אבל קשה לה"ר אלחנן והא פלוגתא דאמוראי היא בסוכה פרק לולב וערבה [נ, א] אי כלי שרת מקדשין שלא מדעת אי לא. ובפ"ק דמנחות [ז, א] יש על ברייתות זאת שאומר מומרת כלי שרת מקדשין וזאת אומרת אין מקדשין, אבל פלוגתא דתנאי מיהא לא פנוגמו למנהי נמיסו נמ אשכחן בהדיא, והמשנה לריך לחרץ אליבא דכולהו. מיהו כיון שמחלוקת בברייתות הוא בכך, אין לחוש. ועוד יש לתרך דמיירי הכא שהמחתה של כסף אינה כלי שרח כי את השניה טינה כני שונו כי מם ישפיה שהיה מערה לחוכה. אבל קשה לרבנו אלחנן [דהא מזבח מקדש את דבר הראוי לו. ורבינו נסים גאון תירן דבירושלמין בפרק בתרא דחגיגה ופ"ג ה"בן מוקי לה (כרבי) [דרבי] עקיבא היה חותה ומכנים (ומיהו)

[ומהס] לא מכבד לאמה. והכי איחא בירושלמי דחגינה גמלים מאי א"ר אבין חפתר בנחלים של יום הכפורים שבמה שהוא חומה הוא מכנים, אבל של כל יום לא, כדמנן ממן [ממיד פ"ה מ"ה] נמפור (ב)קב גמלים היה מכבדו לאמה, ואיממר נמי מפני שנוקקו לכליין, פי" מחמה זו של זהב שהיא כליין מלרפתן, אבל מחמה של (ואב) [כסף] שאינה כליין לא מלרפתן. ורבינו אומר כי [אפשר] לפרש הירושלמי,

מתחה זו הם הקיים מכרפסן, חבר מהחה שני (זהב) נסקף שינה בניתין מדיין שדא החאברו מבעבר במחרה את הרוב ף. ורבנן ף דא דרשי אדא אברין ופדרין שדא החאברו מבעבר במלימה של מה כולם כיון שאין לריכין לפלי דהא מתפור מהם לארץ אניים שאין ומוקי לה בשל יום [הפפורים] זהוא הדין למתחה שיני של כל יום, אלא מינאה דפיקו ליהן נקטן ואמייג וקדשין, ומוקי לה בשל יום [הפפורים] זהוא הדין למתחה שיני של כל יום, אלא מינאה דפיקו ליהן נקטן ואמייג וקדשין, ומוקי לה בשל יום [הפפורים] זהוא הדיני מתחה שיני של כל יום, אלא מינאה דפיקו (מו, ב] דמוריד נחלא משל השיב של המרכון בפרק בתחל דמות מעל גבי המובח וכיבה חייב. דרבינו [נסים] אינה קושיא דאין כלף הפסך דש כיון שאין ההקדש לרין להם, וכדי שתהא השניה מלאה יפה תפון לתחום בגדולה ולערות בקשנה. מש מו השביבה אינה פובי משל היכה מפורן לאמה. [מיהו] הא ליכא למימר דא"כ [הא] דקמני בתמיד [לה, א] "דלרבא אתי שפיר דפטר לקמן היכא דמסיה ואפילו לאבי דמחייב פטר הכא כיון דנחקיה למלותי כיון שנשית כל מלחו אין הם שיד לל איסור לא הפכה בבל יום "א הידה גשרת. פירש ביוש באלו יכנה יכו שלא יכוה, ומרים על הדלפה הייל לאון כיון שנעשית כל מלחו אין הם שיד לל איסור לא השביב היכה בבל יום "א הידה גשרת. פירש ביום שלא בכה יום להדים ושל הירות המרשה אחרנו נחתמת מה לא מחה מרשושה של האר ביום אוארין מה מות הלא שונה בל אות הייש בלא השל הוות הכלח אחרנו נחתמת מה באות המה של הידי של האלו מיון של הידי מות הלא אול הוד נותם בייה והים הידה להיד מות המה מה הוא לשנה מות הלא מה הלא מה בל מות הלא מות מות מחות בלא החום בתחם מהלא מה הלא מתר בלא נחבו בלא מות מות מחות בלא מה הלא מות מות מחות בלא מה הלא מות הוד של הידי מות בלא מות מות הלא מות מות הלא מות מות הלא מות הוד מות הלא מות הוד מות הלא מות הוד מחבר הודי ביות בלא מות מות הלא בלא החבר מות הלא מות מות הלא מה השל מות הלא מות החבר מות הלא מות הלא מות הלא מות המות הלא מות הלא מות הלא מות הלא מות הוד הודה מות הלא מות הלא מות הוד מות המות המת הלא מות הוד מות הלא מות הלא מות הוד הודה מות הלא מות המות המתחת המות המות המות המת הלא מות המות המות המות המות המות המתחת המתחת המות המתחת המות המתחת המת המות המתחת המת

השתא דנפקא מוהאש על המובח הצחת אליתא שתהא בראשו של מובח גמרינן שפיר מונתנו הצחת אליתא ונחינת אש דהדיוט

שלא יהו אלא בכהן כשר וכלי שרת דמסתמא בני אהרן דנפקא לן מיניה כהן כשר וכלי שרת קאי אכל מצות שעל המובח:

ורבנן איברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב מאי עביד להו ימהדר

להו למערכה גדולה דתניא מניין לאיברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב